

JULES WAKE

Pozdrav
z Itálie

motto román

Pozdrav z Itálie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Jules Wake

Pozdrav z Itálie – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

motto

JULES WAKE

Pozdrav
z Itálie

Praha 2019

Přeložila Lucie Libovická

Originally published in the English language by HarperCollins

Publishers Ltd. under the title

From Italy with Love

Copyright © Jules Wake 2015

Translation © Lucie Libovická, 2019

Cover design © Foxys Forest Manufacture, SNeG17, mikolajm,

Iryna Denysova, Valentyn Volkov / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-267-1516-0

ISBN e-knihy 978-80-267-1547-4 (1. zveřejnění, 2019)

*Nicole a Ianovi Walkerovým,
svým věrným a pravým přátelům*

PRVNÍ KAPITOLA

V okamžiku, kdy Lauren spatřila tu dívku v zářivě fuchsiových šatech, jak se kolem ní klátí na kilometr vysokých podpatcích a na krátce střižených vlasech jí poskakuje miniklobouček zdobený perím jako nějaká exotická rajka, došlo jí, že to pochopila špatně. Nejen špatně – hrozně, hrozně špatně.

Svůj kostým v barvě námořnické modři měla ráda, až do téhle chvíle dokonce moc. Někdo by se o něm možná mohl vyjádřit, jako že se snad ještě dá nosit, ale to by od toho někoho bylo hodně ošklivé. Kostým byl vkusný, skvěle jí padl a ona se v něm cítila dobře.

Zároveň si uvědomila, že si nepřesně vyložila instrukci strýčka Milese „neoblékejte se do černého“ a že měla věnovat víc pozornosti pokračování onoho pokynu – „a vemte si na sebe veselé hadry“.

Přimkla se těsněji k Robertovi, oblečenému stejně konzervativně jako ona do tmavého saka a kalhot, ale nikterak ji to neuklidnilo, protože je minula další dívka, pyšnicí se strašně dlouhou rýhou v troufale hlubokém výstříhu, jejíž jehlové podpatky na příjezdové cestě do kaple křupaly v drcených oblázcích. Koutkem oka Laurie zachytila, že Robertův radar na bradavky začal pracovat na plné obrátky, i když se pokrytecky snažil dát najevo nesouhlas. Možná ho měla předem varovat,

co se tu může dneska díť. Ne že by to moc pomohlo. To byste museli strýčka Milese dobře znát, abyste ocenili jeho... co vlastně? Excesy? Výstřednosti? Životní jiskru? Těžce polkla, neschopna uvěřit, že už nikdy neuslyší ve sluchátku jeho zvučný, naléhavý hlas nebo že už jí pošta nikdy nedoručí pohlednice pokryté netrpělivou škrábanicí, které tak často a rád psal.

„A sakra,“ vydechl Robert.

Laurie vzhledla. Ach ne, vážně to pochopila špatně.

U dveří do kaple postávaly dvě překrásné blondýnky navlečené do červeno-žlutých kožených kočičích kombinéz, které jako by vypadly z *Flashe Gordona*, se zipy rozevřenými až k pupíku, a rozdávaly program bohoslužby vyvedený na šarlatové... ba ne, červené jako ferrari... kartičce. Stejný odstín měly i jejich lesklé nehty a našpulené rty.

Laurie si s unylym úsměvem vzala program. Ignorovala Robertův omámený pohled, popadla ho za rukáv a táhla ho za sebou dovnitř. Může být někdo opravdu tak hluboce otřesen, že naprosto oněmí? Přesně tak totiž Robert vypadal.

Uvnitř, v místnosti s vysokým stropem nad odkrytými trámy, se rozléhala ozvěna hovoru a dřevěné lavice, nacpané barevně oblečenými lidmi, vypadaly jako voliéry s ptactvem opeřeným jasnými barvami.

Když procházela uličkou, cítila se jako otlučené a zrezlé auto na Festivalu rychlosti v Goodwoodu.

„Kam si chceš sednout?“ zašeptal Robert a máchl rukou směrem k lavicím, z nichž většina byla obsazena, ale ne plná.

Patrně díky své vnímavosti tím gestem nezahrnul první dvě řady, kde se usadily nejbizarnější klobouky.

Seděly na hlavách skupinky bývalých manželek strýčka Milese, které spolu všechny radostně rozprávěly a vyměňovaly si vzdušné polibky. Ani o nich Robert nevěděl zhora nic. Laurie na okamžik zavřela oči. Co ji to napadlo, že ho na pohřeb přivedla s sebou? Protáhla obličej, nadechla se a soustředila pozornost na čtyři ženy v prvních dvou řadách lavic.

Jako členka rodiny by se neměla schovávat někde vzadu, ale stejně tak se nemůže vloupat mezi ně. Byly příliš děsivé, strašidelné, i když, aby byla spravedlivá, vždycky se k ní chovaly mile. Třetí řada bude nejvhodnější.

„Nevadilo by vám, kdybychom si sem k vám přisedli?“ zeptala se osamělé postavy ve třetí řadě.

„Ne, to je v pořádku.“ Sotva se na ni podíval, než se zase odvrátil, ale i tak zaregistrovala záblesk modrozeleňných očí a neoholenou tvář. Přestože měl na sobě ošuntělé džínsy, byl velmi hezký. Vsadila by se, že obvykle nosí ležérní lněnou tyrkysovou košili, protože ví, že zvýrazňuje zářivou barvu jeho očí, a že strniště si nechává růst schválně.

„Dík,“ vyštěkla a při pohledu na něj vzplála rozhořčením.

Muž se k ní znovu otočil, ve tváři se mu zračilo překvapení a zmatek, její chování mu nešlo na rozum.

Laurie se zastyděla, hryzalo ji svědomí. Tak kdo se tady vlastně chová ošklivě? Neměli byste vůči někomu cítit nevráživost jen proto, že je tak moc hezký. Povzdechla si a upjatě se usmála. Musí se krotit, i když vedle ní sedí chlap vysoký a impozantní jako nějaký rytíř.

Usadila se, sklonila hlavu a věnovala veškerou pozornost Robertovým naleštěným černým polobotkám.

Jaký rozdíl proti obnošeným koženým kovbojským botám po její levici.

„Tak co, ty *někoho* z těchhle lidí znáš?“ zeptal se Robert v úžasu tlumeným hlasem.

Vážně to musel vyslovit takovým tónem, jako by to bylo naprosto nepředstavitelné? Laurie se pokradmu rozhlédla po ostatních smutečných hostech a hledala známé tváře. To je k smíchu. Co si to nalhává? Hledala jen jedinou, určitou tvář. Udělalo se jí lehce nevolno a modlila se, aby se tu ta žena neukázala.

„Jen své tety,“ kývla směrem ke čtyřem ženám, které seděly v lavicích vepředu.

„Tety?“ Robertovo obočí vyskočilo nahoru jako dvě vyděšené housenky. Zahleděl se zase na ně a jednu po druhé si je prohlížel, tentokrát jim věnoval větší pozornost.

„Správně řečeno nevlastní tety. Strýček Miles se oženil několikrát.“ Schwálně mu to sdělila tak, aby to úplně nepochopil.

„To jsou tvé tety?“

Laurie přikývla a vesele, ale vyhýbavě se na něj usmála. Livii mohlo být maximálně třicet pět a i Penny a Janine, i když už jim minula padesátka, byly dobře o třicet čtyři roky mladší než její strýc.

„Ano. Strýček Miles byl...“ zarazila se, nechtěla už říct nic víc.

„Sukničkář?“ vyzvídala Robert s účastí v hlase.

„Ne ne.“ Jak jen Milese popsát? Komplikovaný, sobecký, velkorysý, svěhlavý, milý, trochu trhlý. „Líbilo se mu být ženatý, ale stejně tak měl rád i jiné ženy.“ Laurie rozhodila rukama, snažila se vysvětlit něco, co se nedalo vyjádřit několika banálními větami.

„Jak to, že znal všechny tyhle lidi?“ zašeptal Robert. „Myslím, že jsem tam někde vzadu zahlédl Liz Hurleyovou.“ Zkroutil rty, jako by to bylo zcela nemožné. „Tak znáš tu někoho?“

Laurie se zastyděla. Milese neviděla téměř rok. Teď, když byl mrtvý, se všechny důvody, proč setkání s ním odkládala, zdály nicotné. Byla příliš plachá, příliš zbabělá, příliš paličatá.

Zaregistrovala nějaký pohyb a pak se vpředu v kostele náhle objevil vikář. Přestože v černém úboru s bílým kolárkem vypadal jako naprosto tradiční klerik, v očích mu nezbedně jiskřilo, jako by mu Miles dal jasné instrukce, jak má jeho pohřeb probíhat.

Kaple se ztišila a rozezněly se varhany, v tu chvíli se otevřely zadní dveře a ukázala se rakev. Nesli ji čtyři nosiči oblečení do řidičských overalů a s helmami na hlavě. Pomalu pronášeli rakev uličkou.

Robert šlehl po Laurie nevěřícím pohledem a šťouchl ji do žeber, ale ona zírala přímo před sebe, snažila se tvářit lhostejně jako ostatní truchlíci – kteří, jak se zdálo, na tom neshledávali nic nepatřičného.

Tóny prudce stoupaly, až v triumfálním vibratu dospěly k samému vrcholu krovu. Hudba se Laurie zdála povědomá, ale hned ji nepoznala, chvíli jí trvalo, než si uvědomila, co je to za melodii. Ach, můj bože. To ne. To neudělal. Mrkla na vikáře, který blaženě zářil na shromážděné smuteční hosty, a potlačila zahihňání, když hudba hrála dál, nabírala na hlasitosti, dramaticky se rozléhala a odrážela se ozvěnou od stěn.

Udělal to. Kousla se do rtu, napjala tváře, snažila se zadržet smích, udržet chichot v břiše, ale i tak jí unikl legrační zvuk, jako když vzlyká.

Robert jí stiskl ruku, chybně to pochopil jako výraz zármutku.

Nasála vzduch, snažila se znovu nabýt rovnováhy. Zírala přímo před sebe na barevná vitrážová okna nad vikářovou hlavou. Po levé straně jí míjelo procesí nesoucí rakev a ona se ani nepohnula, neopovážila se na ně pohlédnout. Až ji bolela bránice, jak se snažila zadržet smích.

Jenže zprava se ozvalo potlačované, dušené odfrknutí a škoda byla nadělaná. Dopustila se té chyby, že se potočila, jen trošku, avšak i to stačilo, aby zaregistrovala, že muž sedící vedle ní udatně polyká a oči má nehybné, ale ramena se mu třesou.

Nastal okamžik hrůzy, každou chvíli vybuchne smíchy. Vypustila přidušené zasípání, jak se zoufale snažila zadržet narůstající hysterii, ale nedařilo se jí to, zase si odfrkla. Po tváři se jí začaly řinout slzy a čekala, že každou chvíli vyprskne...

Její souseď na tom nebyl o nic lépe, nafouklé tváře a pevně sevřené rty jí napověděly, že se zoufale snaží zadržet veselí stejně jako ona. Jejich pohledy se setkaly a oběma uniklo potlačované zafrknutí.

Zvuk varhan znovu zesílil, doprovázen sborem. Lauren ucítila, že jí někdo něco tiskne do levé dlaně, a podívala se dolů. Její souseď jí podal kapesník, jenž kontrastoval s jeho opálenou rukou. S povděkem ho klepnutím rozložila a přitiskla si ho k nosu, čímž skryla většinu tváře, přesně včas, aby ztišila chichot, který z ní konečně vytryskl.

Nahlas se vysmrkala do kapesníku a modlila se, aby to vypadalo, že pláče.

Trochu se sebrala a pokývnutím souseďovi poděko-

vala. Mrkl na ni a ona se na něj přes vážnost situace usmála.

Když se i on na ni usmál, přičemž odhalil dokonalé bílé zuby, svítící ze snědého obličeje s několikadenním strništěm, a pobaveně pozdvihl jedno obočí, zaplavil ji nával adrenalinu, dostala pecku rovnou do prsou. Záchvat touhy jí proletěl jako šíp až mezi stehna a její bradavky, mizerné zrádkyně, ztvrdly a neunikly pozornosti. V hrůze skryla hořící obličej znovu do kapesníku a soustředila se na hudbu.

Jedině strýček Miles si mohl vybrat píseň *Bat Out of Hell*, o jízdě jako ďas, jako rozjezd pro svůj pohřeb.

Camovi se teprve teď podařilo ovládnout se. Hlasitě se smát nebylo vhodné dokonce ani na Milesově pohřbu, i když to bylo pořád lepší než ronit slzy. Po tom starém blbounovi se mu bude opravdu stýskat.

Aršík barevného kartonu vypadal spíš jako pozvánka na svatbu, i s tím požadovaným oblečením. Zdálo se, že Milesovými pokyny se řídili všichni přítomní až na dívku, která seděla vedle něho. Pokud je tenhle námořnický modrý kostým to nejlepší, co ve skříni dokázala pro dnešní příležitost vyštárat, pak v jejím životě vážně chybí legrace. Miles přece na pozvánku uvedl jako předepsaný oděv „veselé hadry“. Tenhle kostým jakékoli veselí postrádal. Její vztah k Milesovi musel být jen vzdálený. Avšak smysl pro humor má.

Přes uličku na něj zamávala Tania a nadšeně se usmívala, mezi rty nalíčenými šarlatovou rtěnkou jí svítily zářivě bílé zuby. I on se na ni usmál. Už je to dost dlouho, co ji viděl naposledy, ale vypadala pořád ohromně,

jako vždycky. Bílé šaty dávaly vyniknout její nádherné postavě, výstřih měla snad až k pupku a tmavé vlasy jí umně spadaly v kaskádách přes jedno rameno. Věděl přesně, jak dlouho jí trvalo, než dosáhla kýženého efektu: aby to vypadalo jednoduše a přirozeně. Kde ji to naposledy viděl? V Marbelle, nebo snad v Saint-Tropez? Nedokázal si přesně vzpomenout. Poslední setkání s ní měl spojené s výhni středomořského slunce a vůní pinií a moře.

Bylo by hezké si s ní po obřadu popovídat. Zjistit, jak se jí vede. Určitě ne špatně, podle toho, jak vypadá. Její pleť si ještě udržela zlatavý nádech slunce a ruku měla majetnický zaháknutou za rámě vysokého světlovlasého chlapíka v hezkém obleku, který vypadal, že je od známého návrháře. Ne, Tanie se daří dobře. Tenhle mládenec vypadá mnohem víc jako její typ, hodí se k ní v každém ohledu. Sebekriticky zkroutil rty a zahleděl se na své džínsy, z jejich látky se mu každou chvílí vyklube levé koleno. Jsou staré a pohodlné, už si nepamatuje, kdy je kupoval. Nepřítomně se dotkl oprané látky a zase se na Taniu podíval. Jako většina žen, se kterými chodil, se činila, jak mohla, aby ho vylepšila a hodila do gala.

„Uvidíme se později, Came,“ naznačila rty přes uličku. V odpověď přikývl a otočil se, aby se porozhlédl po shromážděných truchlících. Všechny vdovy seděly pohromadě vepředu. Jak se to k čertu Milesovi podařilo? To nemohl pochopit. Cam se svou bývalou manželkou Sylvii nedokázal normálně mluvit dodnes. Díky bohu si nekomplikovali situaci dětmi. Ani Miles neměl děti. Měl čtyři ženy, každou další mladší, než byla ta před ní, se všemi si udržel přátelský vztah a zdálo se, že se přátelí i ony mezi sebou. To ony patrně zorganizovaly.

valy dnešní pohřeb, ne – ony společně plnily Milesovy instrukce.

Vypadalo to, že ten starý brach naplánoval každičkový detail. Cam si pamatoval, kde zrovna byl, když se doslechl, že Milese odvezli do hospice. Příšerný stísněný telefonní hovor s Milesovým přítelem Ronem. Zdálo se, že nikdo nevěděl, že je Miles nemocný. Všichni se domnívali, že vede kočovný život jako obvykle a poletuje někde mezi Monte Carlem a Barcelonou, Le Mans a Římem. Nikdo si ani nepomyslel, že se ten prohnáný starý podivín tentokrát schoval a zašil doma.

Cam se nemohl rozhodnout, jestli vědět, že jeho kamarád umírá, by bylo dobré, nebo špatné. Bolelo ho, že mu osobně neřekl sbohem. Avšak na druhou stranu to ušetřilo mnoho rozpaků. A nebyl vlastně jen zbabělec? Pravda byla, že by se nedokázal vypořádat s tím, aby řekl Milesovi sbohem, o nic lépe než Miles. Kristepane, vždyť oni dva by se spolu zhuňákali, pak by plakali a následně se zase ožrali. Ne, možná bylo dobře, že to nevěděl.

Pohřeb nabíral spád, pokračoval rychlým tempem, přesně jak to Miles naplánoval, přestože oslavné řeči, které přednesly všechny jeho bývalé manželky, trvaly až moc dlouho. Pro jednu každou z nich bylo těžké vypravit ze sebe kloudnou větu. Jejich zjevný zármutek vypovídal o Milesovi lépe než slova. Konečně zapěli poslední hymnus.

Se zdráhavým, nesmělým úsměvem směrem k oponě, která se zatahovala za rakví, vyšel Cam z kostela a zamířil na hřbitov osvětlený sluncem. Alespoň někdo se na něj směje.

Venku popocházela spousta lidí a s mnohými by

mohl zapříst řeč, uvízl ale společnosti Erika a jeho ženy Norah. Ze všech truchlících vypadali nejvíc zasmušilí, a jak si Cam všiml, byli už poněkud křehcí. Eric byl u Milese, co si Cam pamatoval. Eric a Norah žili v části domu určené správci. Norah pečovala o dům a Eric měl na starosti garáže, udržoval auta, vyladřoval motory, měnil olej a vyměňoval svíčky se zručností a pečlivostí chirurga provádějícího transplantaci.

Cam se nemusel strachovat, co s nimi bude – Miles je jistě dobře zaopatřil. V posledních letech bylo zaměstnávání Erika vlastně aktem dobročinnosti. Jeho revmatismem postižené prsty se činily, jak mohly, aby vyleštily chrom, ale jakmile se večer Eric odebral domů, dorazil z vesnice mladý kluk a pod Camovým přísným dohledem práci dokončil, jak se patří.

Norah měla červené oči a otírala si je silně navoněným kapesníčkem lemovaným krajkou. I ze vzdálenosti několika stop cítil Cam vůni levandule, což mu připomnělo, že přišel o svůj jediný šnuptychl.

„Camerone, mladý muži. To byla moc hezká mše,“ pumpoval mu Eric rukou.

Norah popotahovala, ale oči, lemované vějířky vrásek, si udržely trochu záře. „Hm, starý ďábel. Vždycky rád dělal věci po svém.“

Cam se ušklíbl: „A dařilo se mu to?“

Norah dopáleně odpověděla: „Ano, ať bůh požehná jeho šlechetné duši. Už před nějakou dobou nám řekl, že odkáže mně a Erikovi domek *Old Wainwright* na východní straně pozemků.“

„To si myslím, že taky udělal.“

„Přes všechny své ztřeštěné zvyky,“ vrhla Norah kritický pohled směrem k jednomu z ceremoniářů odě-

ných do kůže, „to byl dobrý muž. Měl pár poněkud podivných nápadů, ale nic zas moc praštěného.“

„Dost lidí jde do velkého domu,“ všiml si Eric, sklonil hlavu ke straně a pozoroval, jak se dav lidí hrne z kaple. „Jako za starých časů.“

Cam se zadíval tím směrem a musel potlačovat smutek, který na něj padl, když viděl tu spoustu lidí, kteří se zde shromáždili. To byl důkaz, jak oblíbený a milovaný Miles byl. Všichni se natlačí do salonu v Merryview, kde je bezpochyby prostřen neortodoxní, ale bohatý a pestrý bufet. V prsou ucítil závan vzrušení smíšeného se studem. Věděl, že jakmile přijde k domu, nedokáže odolat vábení starých stájí. I když nic nebylo oficiální, nebyly na to papíry, nedošlo ke změně vlastnictví, Miles by nikdy nesliboval jen tak naprázdno. V útrokách ucítil hřejivý záchvěv zadostiučinění. Možná by si mohl převzít klíče ještě dnes.

„No tak to byl tedy nejdivnější pohřeb, na kterém jsem kdy byl,“ vydechl Robert, jakmile vyšli z kostela a venku se odebrali do soukromí ve stínu cedrů.

Nelibostí sevřel rty. „A nedokážu uvěřit, co jsi to udělala.“

Laurie si povzdechla. Ani ona sama tomu nedokázala uvěřit.

Meat Loafova píseň nebyla napsaná pro varhany – to bylo jisté. Interpretace to ale byla zajímavá. Ten maník vedle nich si to myslel také, a kdyby se nezačal smát první, Laurie by se vydržela nesmát o něco déle.

„Myslím, že si toho nikdo jiný nevšiml,“ konstatoval Robert a pochmurně si Laurie prohlížel, „a říká se,

že smutek dělá s lidmi směšné věci.“ Rychle ji poklepal po rameni. „Už je to za námi. Na smuteční slavnosti se dlouho nezdržíme. Myslím, že bychom se na ní měli ukázat, i když si nejsem jist, jestli na tom vlastně záleží.“ Nesouhlasně se rozhlédl kolem po lidech, kteří všichni vášnivě rozprávěli.

Laurie sledovala jeho pohled. Oni dva stáli ve stínu kousek stranou od hlavního davu. Chvíli jí to připadalo jako dívat se tunelem do jiného světa, od kterého byla dlouho odloučená. Jako ozvěna bývalého života. V něm všude tančily a poletovaly křiklavě oděné ženy sem a tam a připomínaly zářivé motýly. Zdálo se, že se všechny navzájem znají, bez zaváhání, s grácií a lehkostí se zdravily a líbaly, několikrát na každou tvář, jako by se pustily do tance, jehož choreografii znají nazpaměť – dva polibky, tři polibky, dokonce čtyři. Vypadalo to, že každá instinktivně zná pravidla. Jak se Laurie znala, určitě by to provedla špatně, skončila by v trapném objetí a vlepila někomu mlaskavý polibek nemístně přímo na pusu.

Přitiskla se blíž k Robertovi.

„Nemusíme tam chodit, jestli nechceš, i když by to mohlo vypadat poněkud trapně. Zdá se, že ty jsi jeho jediná žijící pokrevní příbuzná... mezi přítomnými.“ Koutky mu spadly na znamení nesouhlasu. „Jeden by si myslel, že tvá matka vynaloží trochu úsilí a dostaví se, kvůli svému bratrovi.“

Laurie ho chytila za paži, vděčná za jeho podporu. Trochu ji to ale popudilo, přestože si v podstatě oddechla, že se matka na pohřbu neukázala. Robert se s ní ještě nikdy nesešel.

U boční zdi kaple zahlédla svého spoluspiklence.

V tmavých lesklých vlasech se mu odrážely sluneční paprsky a metaly záblesky oříškové hnědi, ale jeho atraktivitu umocňovaly spíš vzpomínky na vrásky kolem jeho hlubokých modrozelených očí, když se úporně snažil udržet na uzdě své veselí. Přehlížel dav, ale jeho pohled přeskočil přímo na ni, pak přenesl svou pozornost na postarší pár, se kterým postával, sklonil hlavu a se zaještěním poslouchal.

„Páni,“ vydechl v úžasu Robert, když prošel mezi dvěma impozantními sloupy u brány a zastavil se před domem. Na kruhové příjezdové cestě už stála spousta aut.

Když Laurie pohlédla na dům Merryview, zatajila dech, stáhlo se jí hrdlo a bez varování se jí vyhrnuly slzy z očí. Překvapivě pocítila stesk po domově. Kdyby jí tak Miles býval řekl, že umírá. Nedržela by se od něj dál. Chvilí hleděla na dům, na okna složená z malých tabulek skla, ve kterých se odráželo slunce, a na lišejníkem porostlou střechu sbíhající se nad okny horního poschodí. Měla pocit, jako by přišla domů. Koukala, jak zase poporostly větve vistárie, která se pnula po východní straně domu a rámovala spodní okna.

„Nikdy ses nezmínila, že tvůj strýček byl takhle zazobaný.“ Robert pronesl ta slova s náznakem obvinění, jako by mu tu informaci záměrně tajila.

Laurie pokrčila rameny. „Asi byl.“ Když byla mladší, trávila tu spoustu času. Nenapadlo ji ale, že by mu měla vykládat, jak je ten dům velký.

Robert se na ni zadíval, pohled náhle zaujatý a zkoumavý. „Myslíš, že se bude číst závět?“

Robertova otázka Laurie překvapila.

„To se ještě dělá? Myslela jsem, že se to děje jen v knihách a ve filmu.“

„Dávalo by to smysl, když se dnes celá rodina sešla na jednom místě.“

„Jak znám Milese, ten už jim to nejspíš všem řekl.“

„Jim? A co ty? I ty jsi jeho pokrevní příbuzná.“

Laurie si popuzeným gestem smetla z obličeje mušku. „Nic od Milese nečekám, neviděla jsem ho asi...“ Zachvátil ji pocit viny. Měla za ním přijet. Neexistuje jediný důvod, který by ji ospravedlňoval, že ho tak dlouho nenavštívila.

„Co dělal? Tedy kromě toho, že neustále rozesílal ty všivé pohlednice.“

Dobrá otázka. Laurie si nemohla pomoci, usmála se. Co dělal? Byl to amatér, bonviván, výborný vypravěč. Nějakou dobu hrával kriket za Anglii, sem tam trochu komentoval, závodil v rychlých autech a sbíral drahé víno a veterány. Neměla tušení, jak přišel k penězům, ale určitě věděl, jak je utratit.

„Čachry a machinace,“ zasmála se, opakovala jen Milesova slova. Akorát že teď už je pochopila. Myslel doslovně, co řekl.

Robert nespokojeně našpulil rty. Na okamžik, a to od ní nebylo vůči němu hezké, jí připadly jako sušená švestka. To nebylo fér, Robert měl prostě rád věci jasně a přesně dané. On nic pochybného nedělal. U srdce ji bodlo lítostí. Robert by asi se strýčkem Milesem moc dobře nevycházel.

„Kupoval a prodával veterány. Bral provizi od bohatých lidí a vyhledával a sháněl pro ně určitá stará auta. Víš... třeba poslední ferrari, které navrhoval sám Enzo.“

Robert se tvářil, že není o moc moudřejší. Samozřejmě že nebyl moudřejší.

„Enzo, jako Enzo Ferrari.“

Už zapomněla, že to kdysi věděla. Z hlubin mysli pronikaly útržky starých vědomostí jako paprsky světla skrz dírky ve tmavé látce. Světlé tečky se najednou propojily a vytvořily vzpomínky. Fakta, o kterých zapomněla, že je ví. Jak mohla zapomenout, kolik času tady strávila o prázdninách jako dítě? Když se její rodiče bouřlivě rozváděli a doma to vypadalo jak na bitevním poli, měla tady druhý domov.

„Ach,“ ozval se Robert odměřeně. „Ukážeš mi cestu?“

Překročit práh bylo jako odjistit nástražnou minu, v hlavě jí explodovaly tisíce dalších vzpomínek. V určitém ohledu se ve velké vzdušné vstupní hale nic nezměnilo. Řadou vitrážových oken stále pronikalo sluneční světlo a vytvářelo v hale barevné skvrny, jako každé léto, kdy tady pobývala. V proutěných koších byly naskládány hromady tradičních zelených holínek, každý by si mezi nimi našel svou velikost. Masivní tmavé dubové schodiště vypadalo impozantně jako vždycky, středem se po něm plazil vínově červený vzorovaný koberec upevněný mosaznými tyčkami. Zahlédla stohy čísel časopisu o závodních autech *Racing Post* a okamžitě ji zavalila lavina vzpomínek, vytvořila jí knedlík v krku, který jí málem zadusil.

Na chvíli zaslechla dunění podkov, které jako by k ní doléhalo z nedalekého turfku, závodiště York Races, hned kousek dolů po silnici. I to jí vypadlo z mysli. Vzpomínky jí postupně krystalizovaly v paměti a přinesly pach koní, davy lidí povzbuzující své favority,

vyvolávání bookmakerů nabízejících sázky a pokřikování překupníků vychvalujících své zboží. Na okamžik zaváhala, jakoby zachycena mezi dvěma světy, a pak si uvědomila, kde je a co se děje.

Vchod do velkého sálu strážil apatický číšník, balancoval s podnosem plným vína: šampaňským ve vysokých flétnách, bílým v broušených skleničkách a červeným v kulatých skleněných pohárech. Aspoň kvalitou vína si dnes mohla být jistá. Kdy naposledy ochutnala kloudné víno? Vzala si od číšníka skleničku a zamávala na Roberta, aby se k ní přidal. Ještě stále byl zaujat vstupní halou.

„Víš jistě, že chceš pít víno? Je to velká sklenice. Pít v době oběda, je to rozumné?“

„Nejspíš ne, ale co, k čertu... Bude dobré. Za to ti ručím.“

„Opravdu?“

„Naprosto. Miles totiž o víně něco věděl. Ochutnej.“ Ponořila nos přímo do sklenice, nasála vzduch, začichala a pak zakroužila sklenicí a víno roztočila.

Robert protáhl tvář, čímž dal jasně najevo, že si myslí, že je Laurie nabubřelá a okázalá, a zkusmo si lokl. Stáhl obočí a neochotně přiznal: „Moc dobré.“

„Château Lafite, ročník šedesát čtyři.“ Netušila, jak to věděla, ale prostě to věděla, a přestože nechtěla, aby to vyznělo samolibě, nedokázala si pomoci, byla pyšná, že víno poznala.

„Ročník šedesát čtyři, hm? No fakt, Laurie, spíš něco lepšího z Tesca.“

„Ne, je to tak.“

Robert se zatvářil skepticky. „Co ty víš o víně?“ posmíval se jí.

Její sebevědomí na chvíli povadlo, ale pak zase nabyla sebedůvěry. „Bylo to Milesovo nejmilejší.“

„Ach, takže to nevíš jistě. Prostě jen hádáš.“

Laurie zaváhala, možná opravdu jen hádá. Vidiš, co se ti stane, když se chceš předvádět. Už je to dlouho. Možná to nebyl ročník šedesát čtyři, i když se domnívala, že je to Château Lafite. Upila ještě jeden notný doušek a vychutnávala báječnou bohatou chuť bobulí. Určitě má tu charakteristickou zemitost.

„Má pravdu, je to tak,“ ozvalo se vedle ní. Hluboký, řízný hlas patřil panu Švihákovi z kostela. Když zvedal sklenku z podnosu, rychle na Laurie mrknul, což v ní vyvolalo zachvění kolem žaludku. Krev jí vstoupila do tváře a ona se modlila, aby se nezačala červenat. Je to jen proto, že vypadá ohromně, jako herec – to ji přemohlo, to je vše. Dotyčný ironicky pozvedl skleničku k přípitku, upil, potěšeně zamlaskal a zmizel v davu přeplněné místnosti.

Když odcházel, Laurie upoutal pohled na jeho vysokou štíhlou postavu a zadek v dobře padnoucích džínsech.

„Blbec,“ prohlásil Robert a zavrtěl hlavou. „Vsadím se, že ví o víně ještě míň než ty. Pojdme, doufám, že tu je někde i jídlo, abys zajedla to víno.“ Objal ji kolem ramen a odváděl ji přeplněnou místností.

Laurie určitě vypila víc, než bylo na prázdný žaludek záhodno, ale nemohla si pomoci, i třetí sklenička jí krásně sklouzla hrdlem. Bylo příjemné postát po dlouhé době s Penny, Livií a Janine a zavzpomínat na šťastné chvíle, které už dokonale pohřbila. Robert k ní

přes místnost vrhal tázavé pohledy, jako by se pomalu stávala nenapravitelnou alkoholičkou, ale naštěstí byl zahrán do kouta Norah, která se mu snažila vnutit další párky v těstíčku.

Usmála se pro sebe a vychutnala si další doušek Lafite. Ano, strýček Miles byl odborník na víno, ale měl i jasné preference, co se týče jídla pro pořádné chlapy. Jeho výroky o vegetariánech už byly legendární, stejně jako názory na konzumaci salátu, již považoval za stravovací zločin. Dokázala si představit, že konkrétní menu pro tuto příležitost vybral osobně, soudě podle bufetových stolů, které se táhly po celé délce jídelny a byly přeplněny tácy starých dobrých cornwaleských taštiček s náplní z masa a brambor, potřených vajíčkem, až se lákavě leskly, talíři s masovými koláči, nakrájenými tak, aby se ukázalo libové růžové masíčko, a párky v listovém těstě tak křupavém, že když se do nich kouslo, drobečky těsta vystřelily do vzduchu.

Vypadalo to, že shromážděná společnost se dobře baví, protože místností se rozléhal bzukot živého hovoru a smích. Přesně tak by se to strýčku Milesovi líbilo. Samozřejmě by si přál, aby byli všichni veselí. Připadalo jí, že už je to celé věky, co tu přebývala naposledy, bydlela tu každé školní prázdniny až do onoho hrozného léta, kdy matka opustila tátu. Pak se všechno změnilo. Táta už pak Laurie nedovolil sem jezdit. Dával Milesovi za vinu, že matku povzbuzoval, aby toužila po životě, jaký vedl on, Miles, a že jí dovoľoval stýkat se s mužem, se kterým nakonec utekla. To ale nebylo fér, pomyslela si Laurie, protože táta dobře věděl, jako všichni, co byla jeho žena zač. Laurie kladla Milesovi za vinu něco mnohem horšího.

Neradostné vzpomínky ji rozladily a začala se jí zmocňovat panika. Aniž cokoli řekla Robertovi, který byl díkybohu pohroužen do hovoru s nějakým dalším párem, nechala se instinktem vést ke dveřím a proplétala se mezi napřáženými rukama držícíma skleničky a talíře.

Místo aby zahrula ze salonu doleva k nejbližšímu záchodu v přízemí, lépe řečeno k velké toaletě, zabočila doprava, prošla halou a minula schodiště, přičemž dávala pozor, aby nevyhlila ani jedinou drahocennou kapičku vína. Už zapomněla, jak se nakládá s opravdu lahodným vínem.

Málem se nechala unést a vystoupala po širokém schodišti, ale minula je, potlačila nutkání zkontrolovat, jak je naleštěné zábradlí. Kdysi, to už ale bylo hodně dávno, pomáhala čistit a leštit jeho dřevěné části – tím, že po zábradlí jezdila na ručníku. Strýček Miles vyznával multitasking dávno předtím, než se stal módní záležitostí.

Došla na konec chodby, která vedla kolem kuchyně, a ignorovala dráždivou vůni horkých pokrmů. Zvuk jejích kroků na dlažbě byl přehlušen cinkáním příborů a klapáním dvířek od trouby. Prokradla se kolem několika dřevěných dveří, minula spižírnu, prádelnu a prostor pro odkládání zablácených bot. Poslední dveře vedly na dvůr dlážděný cihlami položenými do vzoru rybí kosti, mezi nimiž prorůstal živě zelený mech.

Přestože bylo na vzduchu příjemně, k její úlevě tady venku nikdo nebyl. Bylo by lehké zůstat tu stát a zhluboka a rychle dýchat, aby se zbavila své emocionální kocoviny, ale místo toho ji přitahovaly budovy stájí.

Stáje byly obnoveny s velkou péčí, aby bylo zajištěno,

že bude zachován duch budovy. Dřevěné trámy zůstaly, i staré cihly, ale dveře do stáje, kterými kdysi číšel průvan, vyměnili za moderní a nově izolovali střechu, aby do stájí nepronikala vlhkost a chlad. Bezpečnost stájí zajišťovala moderní technologie, bylo potřeba bedlivě hlídat jejich nový obsah: starou koňskou sílu nahradila nová – motorová. Ovladač zabezpečení u těžkých dřevěných vrat byl modernější než ten, který si pamatovala.

Nenastane konec světa, když nepůjde dovnitř, může jen přitisknout nos nahoru na okno a nakouknout tam.

Než se stihla dostat blíž, zjistila, že někdo je uvnitř, zahlédla stín, který se tam pohyboval s postranními úmysly. Tmavá postava proklouzla mezi auty, jejich hladkými, aerodynamickými tvary, udržovanými ve vysokém lesku, připomínajícími skupinu exotických velryb. Aston Martin, Rolls Royce Phantom, několik aut Ferrari, Lamborghini, odškrtávala ta, která si pamatovala. Vášně jejího strýce. Stín se zastavil neda-leko prosklené stěny na konci galerie a natáhl se do skříňky, kde, jak věděla, se uchovávaly klíče od všech aut. Temnotu prořízl paprsek světla jako maják, krátce blikl a potom zmizel, když se stín naklonil do skříňky a zase se stáhl.

Pak se postava pohnula zpět k jednomu z aut v garáži, kroužila kolem a pravidelně se zastavovala, jako když něco zvažuje, jako kritik umění v obrazové galerii. Laurie se zamračila a důkladně se napila vína. Pokud ta osoba, která je uvnitř, tam má co dělat, proč si nerozsvítila? Má vyhlásit poplach? Sběrka byla velmi cenná. Jenže ten někdo, ať to byl kdokoli, evidentně věděl, jak se dostat dovnitř, a znal kódy alarmu. Ochromená nerozhodností ustoupila Laurie do křoví, které stáje obklopovalo. Stá-

la tam ve střehu snad věčnost, ale stín, tak vysoký, že napovídal, že jde o muže, pořád stál na jednom místě v garáži. Nebylo moc vidět, ale když se její oči přizpůsobily, rozpoznala, že ruka postavy nábožně a majetnicky přejíždí po kapotě auta. Dveře auta byly otevřené a ať to byl kdokoli, shrbil se a lehce vklouzl na sedadlo řidiče. Dveře nechal otevřené.

Kdo to je, tam vevnitř, a o co mu jde? Přesně ve chvíli, kdy se rozhodla vplížit se znovu do domu, muž vylezl z auta, zvedl hlavu a kráčel zpátky mezi ostatními auty. I kdyby nebylo vnějšího světla, které mu na okamžik ozářilo tvář, poznala by Laurie jeho siluetu, hřívu dlouhých kučer, široká ramena a uvolněnou klátivou chůzi. Když za sebou opatrně zavřel dveře, zaslechla cinkání klíčů, zahlédla, jak je váží v ruce, než je zastrčil do kapsy.

Neměla kudy utéct, tak ustoupila do stínu a narazila do vistárie, která se šplhala po zdi. Ozvalo se křupnutí křehkého skla, jako když se rozbije skořápka, a Laurie ztuhla. Pár střepů hezké kulaté sklenky cinklo o zem a jí zůstala v ruce stopka s kusem střepu. Vysoký stín se nakrátko zastavil a podíval se jejím směrem. Zadržela dech, srdce jí náhle začalo rychle bít. A tak divoce, že se strachovala, že ho uslyší. Zavřela oči, hloupá, jako by, když neuvidí ona jeho, i ona byla neviditelná. A to byla chyba, protože pak už se nedokázala soustředit na nic jiného než na křupání kroků na cihlami dlážděné zemi a na hrůzný okamžik, kdy si myslela, že jde přímo k ní.

Zastavil se. Nastalo ticho. Kdyby ji teď zahlédl, uviděl by divnou ženskou s pevně stisknutými víčky, ale kdyby oči otevřela, musela by se mu podívat do tváře. Takhle hloupě a trapně se ještě nikdy v životě necítila, a tak nechala oči zavřené. Zrovna když hrozilo, že ji

ticho pohlí, zaslechla, že se zvuk jeho kroků vytrácí. Vracel se do domu.

Popadla dech a úlevou vydechla do nočního vzduchu. To by bylo tak trapné, kdyby ji nachytl. A proč by vlastně nemohla jen vyhrknout: Ahoj! To máme dneska hezký večer. Uvnitř je moc horko, že? Místo toho se zachovala jako úplný blbec, mohlo to vypadat, že ho špehuje, jako nějaký děsný člen rodiny. Lidi se dokážou chovat opravdu hrozně, když jsou v sázce dědictví a peníze. Nesnesla pomyslení, že by ji mohl považovat za tak ziskuchtivou, že by ji takové věci zajímaly. Zkroutila rty, moc dobře to znala, pochybné, podezřelé čachry členů rodiny kolem poslední vůle, když si myslí, že mají na něco právo.

Samozřejmě pokud by ji ten muž znal, věděl by, že nemá vůči Milesovi žádné nároky a že od něj nic nechce, možná kromě ještě jedné, poslední pohlednice. Neuvěřitelně cenná sbírka vozidel a nemovitosti roztroušené po celém světě budou teď, lépe řečeno až se vyřídí náležitosti kolem závěti, patřit jejím tetám. Miles byl hodně spravedlivý, takže není pochyb, že všechno uspořádal ke spokojenosti všech.

„Chutná vám to víno?“ vytrhl ji z myšlenek mužský hlas.

Vzhledla a tvář jí zrůžověla. Právě se jí podařilo ukořistit další plnou skleničku Lafite. Rozbité skleničky se nenápadně zbavila v prádelně po cestě zpátky. Slyšel snad cinknutí střepeů? Věděl, že to byla ona? Dá jí za to co proto?

Zvedl obočí a Laurie se honem snažila vymyslet, co řekne, ale nakonec jen vypískla: „Ano.“

Kéž by se jí tak podařilo přijít na něco vtipnějšího nebo chytřejšího. Od té doby, co ho následovala do domu, neustále přitahoval její pohled. Jeho jasně barevná košile v místnosti vynikala, bylo nemožné si jí nevšimnout. Zdálo se, že tu zná každého, a stejně tak to vypadalo, že všechny ženy naopak znají jeho. Díky svému šarmu se zastavil snad s každým v místnosti.

Pozdvihl na chvíli skleničku, víno v ní se naklonilo, a uvažoval. Určitě každou chvíli něco řekne. Nervozitou se jí zachvěl žaludek.

„Jak jste věděla, že to bylo Milesovo nejoblíbenější víno?“ zeptal se a na rtech mu zahrál úsměv. Laurie si málem oddechla úlevou.

Tohle je bezpochyby jeho běžný výraz. Prostě muž, kterého dámy milují. Nakonec proč ne, s tímhle vzhledem? Nikdo rozumný, s dobrým úsudkem, ho nemůže brát vážně. Na čele, a nejen na něm, má napsáno: *Pomiluju a nechám být*.

„A proč bych to nemohla vědět?“ odpověděla ostřeji, než zamýšlela. „Vy jste to věděl?“ Pohlédla na něj, nezvykle vyzývavě. Z nějakého důvodu se v ní vařila krev, alkohol jí stoupl do hlavy, takže dostala kuráž.

Místo odpovědi se jeho úsměv přeměnil ve vědoucí úsměv. Pomalu si ji prohlédl od hlavy k patě, jako by ji měl přečtenou. To na ni zapůsobilo.

Polkla. Je dobrý. A ona není jeho typ. Věděl to stejně jako ona. A s určitostí se už na ni nedívá tak jako předtím v kostele.

Její oči musely vyslat nějaký signál, neboť muž se zatvářil překvapeně a pak na chvíli, jako by ho něco silně zaujalo. O krok ustoupil a prohlížel si ji pozorněji.

Laurie se začervenala... už zase.

„Ahoj,“ vytrhl ji z mrákot přespráliš hlasitý hlas, „já jsem Robert Evans. Laurenin přítel.“ Napřáhl ruku k neznámému muži.

„Cameron. Cameron Matthews.“ V očích mu zableskl nezbedný rarášek. „Ničí přítel.“

Možná to bylo horkem v místnosti nebo možná už na ni začalo působit víno, Laurie zrudla a zakymácela se, zatočila se jí hlava.

„Takže,“ zadíval se Cameron na ně oba najednou, „odkud znáte Milese?“ Zahleděl se na Robertův oblek a pak dolů na jeho nablýskané polobotky. „Jste jeho účetní?“ Pak kývl na Laurie: „Obchodnice s vínem?“

Laurie si nemyslela, že Robert pochopil, že ho to mělo urazit, ale to ho podcenila.

„Ne, patříme do rodiny,“ sdělil mu Robert.

Už musela být opravdu omámená vínem, protože se nečekaně cítila trapně, když Robert promluvil takhle nabubřele, a dotklo se jí, že slovo rodina vztahuje i na sebe.

Cameron Matthews vypadal, že ho to zaskočilo.

„Já jsem Laurie, Milesova neteř.“

„Laurie?“ ujišťoval se tázavě. Zaraženě ustoupil o krok zpět a prohlásil: „Tak vy jste Laurie. A do háje.“

Řekl to s takovou vehemencí, až se Laurie začervenala. Cameron se na místě otočil a odmaširoval z místnosti. Razil si cestu davem a koho minul, ten začal zírat směrem k nim a něco si šeptat.

„Neomalený mizera,“ ohodnotil ho Robert. „Co tím chtěl říct?“

„Nemám tušení.“

DRUHÁ KAPITOLA

„Tak co, jsi ráda, že už zavíráme?“ zeptala se Gemma, kolegyně knihovnice, jako by to byla nějaká neobvyklá událost. V knihovně Leighton Buzzard už bylo nejmíň půl hodiny mrtvo.

Laurie přikývla. Díkybohu že už je dnešek skoro za ní. Od chvíle, kdy ji dnes ráno vzbudil budík, nařízený přesně na půl sedmou, aby měl Robert dost času zabalit jim oběma oběd a chytit vlak do Londýna, koukala na ciferník téměř každou hodinu. Ta zatracená velká ručička se dneska vlekla nějak pomalu. Dneska měla špatný den. Jen pořád nemohla přijít na to, čím to je. Prostě je to den blbec. Proč, o tom neměla potuchy.

To má za to, že včera vypila tolik vína. Neměla náladu, byla celá otupělá. To je asi tím alkoholem, že ano? Nebyla na alkohol zvyklá. Není divu, že vypít za jedno odpoledne víc než za celý měsíc má na ni takovýhle vliv.

Poskládala poslední knihy na vozík. Ach, jděte se vycpat, roztrídění na thrillery, romány a sci-fi může klidně počkat do zítřka. V podstatě by to mohla udělat Gemma. Je načase zneužít svého postavení, vždyť je koneckonců služebně starší a Gemmě je třeba neustále připomínat, že knihovníci mají být sečtělí a znát hodně informací, tedy ne zrovna klepů ze světa celebrit. To ale

neznamená, že je Laurie suchopárná stará persona, když ji tohle nezajímá. V hloubi duše se sama sebe ptala, jestli to Gemma nepopadla za správný konec, v poslední době to vypadalo, že čtenáře v knihovně přitahují víc časopisy než knihy. Životní styl jiných lidí se jevil víc vzrušující než jejich vlastní. Dokonce i život Gemmy připadal Laurie mnohem víc vzrušující než její.

Co to s ní dneska je?

Má práci, vlastní domov, přítele, který s ní bydlí, a je zdravá. A taky nevděčná a hloupá. Je zabezpečená, má jistoty... s těmi víte, na čem jste. Chvíli přemýšlela, jestli se o tom nesnaží přesvědčit sama sebe až trochu moc násilně.

No dobrá, tak s Robertem nevedou vysloveně vzrušující život, koutky jí znechuceně spadly dolů, no tak nevedou vzrušující život, tečka, ale vzrušení zas není takový zázrak, jak se povídá. Spousta lidí by kvůli jistotám, jaké má ona, zabíjela. Vzpomněla si na matku a pak vynaložila veškeré úsilí, aby na ni zase přestala myslet. Matka opustila Lauriina otce právě v touze po vzrušení a našla svou životní náplň v rychlých autech, bohatých manželech, okázaných večírcích, oblečení od nóbl návrhářů a cestování z jedné exotické destinace do druhé. V první řadě byla vůbec záhada, co vlastně matka na otci kdy viděla. Byli jako opačné póly, i když otec ji kdysi jistojistě přímo zbožňoval.

Ozvalo se zaťukání na okno, to jí nemile připomnělo, že měla už dávno zhasnout a zamknout.

„Dobrý večer, drahoušku, já vím, že už jdu pozdě, ale i tak jsem si myslela...“

To má za to, neměla nechávat otevřeno po šesté hodině. „Tak pojdte dál, ale rychle.“

Paní Wrightová vklouzla do dveří a zamířila si to rovnou do oddělení detektivek. „Jste miláček,“ zavolala přes rameno.

To mohla Laurie rovnou začít ukládat knihy z vozíku na jejich místa na policích.

„Děkuju, drahoušku, zachránila jste mi život.“

Laurie se usmála. Vdova paní Wrightová nasávala knihy jako jiní lidé vzduch. Nedokázala bez nich žít. Záliba v hrůzných zabijácích jí zjevně poskytuje únik z ubíjející samoty. Bloumat sama samotinká po domě, kde někdo zemřel, musí být strašně těžké.

Přesně ve chvíli, kdy paní Wrightová konečně odešla a zabouchly za ní dveře, začal Laurie zvonit telefon. Robert.

„Ahoj.“

„Ahoj, ty jsi ještě v práci?“

„Právě odcházím. Budu za chvíli doma. Ohřeju ti pastýřský koláč, až přijdu.“

„Já už jsem doma. Abych řekl pravdu, myslel jsem, že tě pozvu na večeři někam ven.“ Znělo to, jako když je Robert sám se sebou velmi spokojený.

„Proč, povýšili tě nebo co?“

„Musí k tomu být nějaký důvod? Jen jsem si myslel, že by se ti mohla líbit změna, nechat se trochu rozmazlovat.“

„To bude moc pěkné. Děkuju ti. Už jsem na cestě.“ Jestli pohne kostrou, stihne příští autobus. Vida, a to zrovna začínala být skleslá. Nemá si na co stěžovat. Má hezký život.

Takhle to proběhnout nemělo. Ne že by měla představu, jak by se to mělo stát, ale tohle bylo tuctové, bez nápadu, připadala si ošizená.

Na stole hořela svíčka, plamínek tancoval a vytvářel stíny na červeném damaškovém ubrusu a Robert jí přistrčil přes stůl krabičku.

Byla zklamaná a svíral se jí žaludek. Vedle ní postával číšník s lahví šampaňského a pozoroval ji plný očekávání.

„Já vím, že jsme se shodli, že je nám dobře tak, jak to je, ale...“ pokrčil Robert rameny, „nemusíme mít velkou svatbu. To by byla škoda peněz. Myslel jsem, že bychom to mohli udělat spontánně... jen si někdy příští týden zamluvit termín na matrice. Mají mezeru v pondělí kolem oběda. Nebude to romantické? Pojdme to udělat impulzivně, jako momentální nápad!“

Robertovi se při tom pomyšlení rozzářil obličej. Laurie na něm viděla, jak ho ta myšlenka vzrušuje, a byla zklamaná.

Stálo ji hodně úsilí se usmát – cítila, že má ve tváři napjaté všechny svaly. Robert odsunul krabičku po stole kousek doprava, aby ji měla přímo před sebou jako lahodný pamlsek, do kterého se má pustit.

Krabička tam trčela jako nevybuchlá bomba, která čeká, až ji Laurie zneškodní. Neopovažovala se na Roberta podívat, ale řekla by, že se naklonil kupředu a řeč jeho těla nahlas volala, že chce, aby tu krabičku otevřela.

Když zvedala ruce nad stůl, třásly se.

„Ach... nemusíš být nervózní. Není jak od Rockefellerů. Je jen takový symbolický. Nemusíme utrácet majlant za hlouposti. My dva víme, co je důležité.“

Měl samozřejmě pravdu. Mají své hodnoty. Věrnost. Morální zásady. Být čestní, nesobečtí. To je důležité. Pravá láska je založena na přátelství, stabilitě a důvěře, ne na citech, ze kterých se točí hlava. Zaplašila myšlenku na svou matku, právě bláznivě zamilovanou do manžela číslo tři.

Prsty se dotkla krabičky a otevřela ji. Prsten, smaragd s maličkými diamanty broušenými do fazet po stranách, byl hezký. Opravdu krásný. Působný zásnubní prsten. Jen ubohá, nevděčná, povrchní káča by si pomyslela, že by dala přednost safíru.

Vzhlédla k Robertovi. Jen zářil.

„Líbí se ti?“

„Je... působný.“

Přestože se snažila polykat slzy, jedna jí unikla a stékala jí osamělá po tváři.

„No tak co říkáš? V pondělí?“ Plný nadějí se usmíval, její slzy si vyložil chybně.

Otupěle na něj civěla. „V pondělí? Co, už tohle pondělí?“ Horečně se snažila vzpomenout si, jaký má na pondělí program.

„Jo. Ve čtvrt na jednu.“ Protáhl obličej a nasadil výraz „no není to báječné?“, jako by chtěl povzbudit její nadšení.

„Ale... já musím do práce.“

„No tak, Laurie. Ani si nevšimnou, když se o půl hodinky opozdíš..., a kdyby si všimli, tak jim prostě řekneš pravdu, kde jsi byla. Vsaď se, že ti budou závidět, jak je to romantické... Přesně jako v zamilovaných románech.“

„Já... já... tohle je všechno tak...“ To, co z ní vypadlo, znělo ještě víc jako klišé než to, co říkal on.

„Ale ne.“ Robert teď nasadil masku „buďme rozumní“. „Už spolu nějakou dobu žijeme. Tohle je další logický krok, ne? Mladší už nebudeme. Máme dům. Nemáme hypotéku. Oba máme stabilní práci. Tak proč ne?“

Laurie se zamračila. Popravdě řečeno to byl její dům a to ona „neměla žádnou hypotéku“.

Nechodili spolu ještě nijak dlouho, když se k ní Robert nastěhoval, poté co poukázal na to, že nemá smysl platit náklady na dva domovy. Byl Laurie pevnou oporou, když jí náhle zemřel otec a zanechal ji opuštěnou, tak moc ji to zasáhlo, že nebyla schopna činit žádná rozhodnutí.

Zírala na prsten a v pravém spánku jí pulzovala otravná bolest. Neměla ráda zelenou barvu. Ani jí nikdy nenosila. Lahvově zelená byla její školní uniforma, takže se jí zelená znechutila.

Takhle si své zasnoubení nepředstavovala.

Nezbláznila se? Většina dívek o tomhle sní! O stálem, spolehlivém muži, který nečumí na nekonečné přenosy fotbalu, neutrácí peníze za blbosti, pomáhá s vařením a dokáže si poradit s pračkou. Dokonce s ní každý pátek jezdí na nákup potravin. Je spolehlivý a důvěryhodný.

Muž, který jí nebude zahýbat a neopustí ji. Tohle sice není zrovna romantická žádost o ruku, ale nejsou oni prostě takoví? Laurie měla během let jen málo vážných známostí a Robert byl jediný muž, se kterým kdy žila, ale i tak se pořád nedokázala přimět říct ano. Nepřipadalo jí to správné, ale jak by to měla vyjádřit, aniž by ho rozrušila? Musí rychle vymyslet nějakou výmluvu.

„Já... já nevím, Roberte. Nepřipadá mi to správné. Tohle načasování. Možná protože strýček Miles...“

Byla to tak dobrá výmluva jako každá jiná. Úmrtí v rodině.

Robert se na ni něžně usmál a uchopil ji za ruku. „Chudáčku Laurie. Já tě chápu.“ Copak si dřív nevšimla, jak se mu zkříví rty, když se takhle usmívá? „Myslel jsem, že tohle ti naopak může pomoci. Je těžké ztratit někoho z rodiny, ale můžeme založit svou vlastní rodinu. Ty a já. Mít děti. Takovou svou malou buňku.“

Děti! Řekl děti v množném čísle. Myslí to vážně? O tomhle se ještě nikdy nebavili. Mít děti je závažná a dospělácká záležitost. I když už právě oslavila třicítka a biologické hodiny jí rychle tikaly... Musíte si být opravdu, ale opravdu jistí, než si pořídíte děti. Než máte jedno, natož dvě. Pokud byste se rozešli... Záměrně potlačila vzpomínky. Ještě není připravená vrátit se až tam. Už je to dávno a ona už to překonala. Už dospěla... no skoro. Na to, aby měla děti, ještě dostatečně nedospěla. A chce vůbec dítě? Věděla, že dospělí dokážou dělat dětem příšerné věci.

Ne, ještě není připravená, a vůbec, z praktického hlediska – mrkla na Roberta – co kdyby děti po Robertovi zdědily nos? Dlouhý a na konci trochu s bambulkou.

Zhrozená svými nečekanými myšlenkami na něj zírala. Kde se to v ní vzalo a kdy se z ní stala takováhle kráva? Je načase chopit se příležitosti a přestat se chovat jako idiot. Ona není jako její matka. Tohle byl jen hloupý, maličký záchvat paniky.

Stiskla Robertovi ruku, vyndala prsten z krabičky a podala mu ho. Když jí ho nasazoval na prst,

přitáhl si její ruku ke rtům a všechny prsty, jeden po druhém, velmi jemně políbil a každému kloubu něco zašeptal.

Bylo to půvabné gesto, dokonce i číšník měl vlhké oči. Napřímila se, ignorovala tíhu v žaludku, zářivě se na Roberta usmála a pobídla ho: „Tak co, naliješ mi sklenku šampaňského?“

„Přestaň, to lechtá,“ přitáhla si Laurie rameno k uchu, čímž se snažila zastavit Robertovy polibky.

Vklopýtali do předních dveří a Robert si ji přitáhl k sobě. „Do postele, budoucí paní Evansová?“

Paní Evansová! To je přece jeho matka, dominantní a tvrdohlavá. Laurie synovi neschvaluje. Ach bože, bude patřit do rodiny!

Robert zajel chladnými rukama Laurie pod blůzku.

„Jéé,“ vypískla a odstrčila je, než se dostaly k cíli. „Studíš.“

„Tak pojďme nahoru a zahřejeme se,“ navrhl Robert, promnul si ruce a lascivně zahýbal obočím.

Laurie ho znovu odstrčila, odlepila se od zdi a vydala se do kuchyně. Jako by se s ní houpal svět. Příjemně houpal, po šampaňském. Ale ne zas až moc příjemně. Něco ji trápilo. Měla obavy, že neudělala správnou věc. To bylo tím vínem, zatemnilo jí mozek, vypít celou lahev šampaňského večer před pracovním dnem neprospívá jasné mysli. Musí vypít pár sklenic vody, jinak bude mít ráno vážné potíže.

Robert už zmizel v polovině schodiště.

Laurie se odpotácěla do kuchyně, natáhla se, otevřela

kuchyňskou skříňku a vytáhla velkou sklenici, naplnila ji po okraj a donutila se ji vypít na jeden zátah.

Místnost se s ní točila a světélka na konvici se hou-pala, jako by konvice skákala nahoru a dolů. Večer byl zahalen do husté mlhy, i když na prostředníku cítila prsten. Na prsteník jí byl příliš velký, ale Robert si přál, aby ho nosila. V jejím nitru sváděla boj vina se zmatkem. Opravdu souhlasila, že se bude v pondělí vdávat?

Přišlo to tak náhle a bylo to pro Roberta velmi nety-pické.

Hlava se jí točila čím dál víc, tak si natočila další sklenici vody a svezla se na dřevěnou židli u poškrába-ného stolu. V míse na ovoce nebylo žádné ovoce, jako vždycky, ale uvnitř byla položena bílá obálka.

Slečna L. Browneová. Opravdový dopis. Takové už dneska moc nedostáváte.

Samolepicí přehyb byl zvrásněný, podle toho se dohadovala, mírně podrážděná, že už Robert dopis otevřel.

Vytáhla ho z obálky a podívala se na papír s luxus-ní hlavičkou. Právníci. Přepadla ji lítost, jako dešťový mrak, ze kterého bude brzy mrholit. Strýček Miles.

*Vážená slečno Browneová,
vzhledem k nedávnému úmrtí Vašeho strýce Vás
žádáme, abyste laskavě zavolala pana R. Leversedge
a dohodla si s ním termín schůzky, během které bude
projednán obsah závěti pana Milese Walforda-Cooka.*

Obrátila dopis, jako by čekala, že na zadní straně najde něco, co jí poskytne vodítko, proč ji zvou k jed-

nání. Měla nepříjemnou předtuchu, jako kouř, který se vznáší mimo její dosah.

Od strýčka Milese nic nečekala. Vždyť se musel postarat o všechny své bývalé manželky. Mimoto byl na ni dopálený. Našpulila rty a zavřela oči. Byl na ni našťvaný. Zřejmě na ni byl ještě našťvaný. Zvedla oči, jako k nebi. Ano, určitě je na ni ještě pořád našťvaný.

Náhle se usmála. Vzpomněla si na jeho rozlíčenou tvář, vybledlé zrzavé obočí nakrčené nad neduhem slzícíma očima, které dosud měly sílu zkrotit většinu lidí. Teď už chápala, proč byl tak příšerně paličatý a neústupný. Přepadla ji lítost, dech jí vázl. Kéž by bývala věděla, že umírá.

Hloupý starý blázen. Rychle setřela slzy z tváře. Teď to vše dává smysl. Ani ne tak to jeho náhlé přání, aby jela navštívit svou matku, které samozřejmě nepadlo na úrodnou půdu, ale to, jak přiznal vinu.

Laurie se potichu nevesele zasmála. Podle jejího názoru na tom žádnou vinu nenesl, ale neměla sílu ho o tom přesvědčovat. Nejspíš jí zanechal nějaký drobný odkaz. Bude hezké mít od něj něco na památku. Vždyť ona neočekává a ani si nezaslouží nic jiného. Ať si myslel, co chtěl, jeho vina to nebyla.

Půjde tam, to mu dluží. Každé prázdniny jí poskytl útočiště, když se to doma už nedalo snést, než její rodiče konečně své manželství odpískali. Poté její návštěvy u strýčka v Merryview ustaly. Bylo to trapné, táta odmítal navštěvovat svého kdysi nejlepšího přítele, bratra své bývalé ženy, a Laurie nechtěla nechávat tátu samotného. Nebo si i ona myslela, že se Miles mohl víc přičinit, aby zarazil své sestře její eskapády?

Když si tak poklepávala dopisem o ruku a divila se,

o co tady asi jde, bodová světla kuchyně ozářila kameny na jejím novém prstenu. A vtom jí to došlo, bylo to stejně jasné jako záblesky světla.

Zadívala se na dopis, na obálku a zase na prsten. Pak se zamračila a pokárala samu sebe, že jí to vůbec přišlo na mysl.

TŘETÍ KAPITOLA

Laurie si pomyslela, že u právníků by to mělo být daleko působivější než tady. Kožená křesla, staré masivní dřevěné stoly a knihovny plné tlustých svazků. Místo toho stál v téhle kanceláři psací stůl z březové dýhy, podle jejího předpokladu koupený v IKEA, model z roku 2009, otočná křesílka u stolu nejspíš taky. Knihovna v rohu se prohýbala pod vahou bez ladu a skladu namáčkaných šedě flekatých šanonů, ze kterých přetékal dokumenty, a vypadala jako neupravený strážný stojící v koutě.

Povrch stolu zdobily olympijské kruhy od kafe vyvedené v několika odstínech hnědé, jinak byla deska prázdná, s výjimkou telefonu a mimořádně tlustého stohu papírů.

Pan Leversedge do toho zmatku dokonale zapadal, nepořádná postava s chomáči stojících vlasů a brýlemi posazenými na nose poněkud nakřivo.

Mile se na Laurie usmál a pokynul jí, aby se posadila.

„Děkuju, že jste sem přijela takovou dálku. Jaká byla cesta?“

„Ale jo, docela dobrá. Jela jsem vlakem do Euston, došla pěšky na Kings Cross a přesedla na vlak do Yorku.“

„Jsem rád, že jste se dostavila, oceňuju to. Vaší ztráty je mi líto.“ Na okamžik se zatvářil zachmuřeně. „Po vašem strýčkovi se mi bude stýskat, byl moc milý.“

„Znal jste ho dobře?“ zeptala se Laurie, částečně ze zdvořilosti, ale také i lehce zmatená.

„Oba jsme si rádi zašli jednou za měsíc ke Kotvě na pivo a partičku dámy.“

Vtom jí to došlo. „Ron. Vy jste Ron.“

„Jasně!“ potvrdil právník potěšeně.

„Pamatuju si, jak v neděli večer vyklouzl z domu a říkal, že jde na jedno, obvykle dodal, že už nutně potřebuje vypadnout ,za chlapama', někam pryč od ženských.“ Při té vzpomínce se usmála. I když Miles hodně miloval ženy, každou chvíli zmizel a trochu omluvně poznamenal, že na ,pánskou jízdu‘.

„Jsem rád, že vás poznávám, Lauren. Tolik o vás vyprávěl... Zvláště v poslední době.“

„Opravdu?“ zkrivila obličej. „Vycítám si, že jsem ho nejela navštívit.“ Ztěžka polkla a shlédla do klína. „Byla jsem... měla jsem... trochu jsme se pohádali. A teď vidím, že to bylo kvůli hlouposti, ale...“

Ron se k ní naklonil a poplácal ji po ruce. „Chcete něco vědět?“

Laurie zvedla hlavu, pochopení v jeho hlase ji uklidňovalo, a setkala se s vřelým, upřeným pohledem jeho bleděmodrých očí. Bylo snadné si představit jeho a strýčka, jak diskutují o všem možném. I Ron měl tentýž zájem o svět, oči dychtivé a plné života. Zajímalo by ji, jestli měli i stejného krejčího. Ronův výstřední, ale ošuntělý oblek jí připomínal Milesův nedbalý cit pro oblékání.

„Bavila ho vaše tvrdohlavost. Říkal, že to vypovídá o tom, že máte charakter.“

Laurie si povzdechla. „Ani ne. Odmítala jsem jet za matkou. Miles chtěl, abych ji navštívila.“

„A on přesně chápal, proč to nechcete udělat. Miles neměl o Celeste, vaší matce, žádné iluze. Bohužel se za její chování cítil dost zodpovědný.“

Laurie obrátila oči v sloup. O tohle se několikrát pohádali. „No... nebyl za ně zodpovědný. Já vím, že táta mu to za vinu dával, ale Milesova vina to nebyla. Matka měla očividně své důvody.“

Ron zavrtěl hlavou. „I tak to byla hodně nepříjemná záležitost. Promiňte, má drahá, tohle je názor, který mám s Milesem společný, měl pocit, že jí tu myšlenku nasadil do hlavy on.“

Už jen při pomyšlení na rozhodnutí, které její matka učinila, se jí i po těch letech sevřel žaludek a zabořila ji vzpomínka s tím spojená, totiž že ji matka odmítla a zavrhla.

„Má matka učinila to rozhodnutí zcela z vlastní vůle.“ Laurie samotné se nelíbilo, s jakou hořkostí v hlase to vyslovila. Teď už byla dospělá, teď už by jí to vadit nemělo.

Opět se jí stáhl žaludek, tentokrát z pocitu viny. Miles si nechal svou nemoc pro sebe, takže neměla ponětí, jak špatně to s ním vypadá, dokud ho nepřevezli do nemocnice. Když ho tam navštívila, skoro nebyl schopen s ní mluvit. Teď to dávalo smysl. Nechtěl, aby zůstala úplně sama, chtěl, aby obnovila kontakt se zbytkem své rodiny – zvláště když její táta zemřel teprve před dvěma lety.

Stiskla pevně rty, ale to nepomohlo, knedlík v krku ji přemohl a po tváři jí začala stékat záplava slz.

Ron jí přistrčil krabici kapesníčků. Jeho něžný úsměv

a pohled plný pozornosti a to, že neblábolil prázdné, otřepané fráze, ji utěšovalo. Vysmrkala se a konečně se jí podařilo utlumit své emoce. „Promiňte, já... bylo to tak nečekané. Neměla jsem tušení, že je tak vážně nemocný.“

„Přesně tak to chtěl, obávám se,“ usmál se smutně Ron. „Vy Milese znáte, skoro vždycky si vše dělal po svém.“

Laurie přikývla. Přesně kvůli tomu mu totiž nefungovalo ani jedno manželství. Přestože byl tak neuvěřitelně velkorysý a společenský, schopnost udržet pozornost a uvědomit si své chování měl Miles asi tak na úrovni batolete. Někdo by snad mohl říct, že byl zcela sebestředný – ale to by bylo ubohé a malicherné. Prostě si jen dělal, co se mu zachtělo a kdy se mu zachtělo. Jeho manželky nakonec měly po krk toho, že ve chvílkovém rozmaru najednou zmizel shánět auto, na které dostal záľusk, nebo že domů přivážel nalezené a tuláky z celého světa na improvizované večírky.

„Niméně mu to umožnilo dát do pořádku své záležitosti a s potěšením mohu konstatovat, že měl obzvlášť horlivou snahu zanechat vám něco, co by mělo opravdu význam. Velmi pečlivě to promyslel.“ Ron vytáhl složku ve formátu A4 a zabľýskalo mu v očích. „Musíme to probrat, než se dostaví pan Matthews.“

„Pan Matthews?“

Laurie se posadila zpřímá, na zádech jí naskočila husí kůže.

Kdyby Miles, ten starý packal, nebyl už mrtvý, Cam by byl v pokušení ho uškrtit. Zavřel hlavou a dál pře-

cházel za zavřenými dveřmi. Něco se děje, něco, co ho znepokojuje.

Jedna věc je být obeslán a předvolán, to čekal, šek měl připraven. Možná bylo trochu předčasné, že už si vzal klíče, ale peníze měl všechny pohromadě a jeho úmysly byly čestné. Avšak být pozván, aby se setkal s Laurie... to bylo něco jiného. S Laurie, která, jak se ukázalo, byla ženského pohlaví. Když ho Miles požádal, aby se postaral o dítě jeho sestry, které se jmenuje Laurie, Cam předpokládal, že jde o chlapce, ne o mladou ženu. Vzhledem k tomu, že znal zálibu starého pána v dramatickosti, měl si Cam dvakrát promyslet, než mu něco slíbil. Teď měl vůči Milesovi zatracený závazek. A Ron není o nic lepší, táhl s Milesem za jeden provaz. A to měl být podle předpokladu ten zodpovědnější. Cam si představil, jak spolu ti dva vymýšlejí machiavellistické plány nad hrou v dámu, a přestože byl znepokojen tím, co mohli vyplodit, objevil se mu na rtech smutný úsměv. Slíbil by Milesovi cokoli.

„Ach, Came, tak už jste tady.“

Zpoza dveří se vynořil Ron. „Pojďte dál.“

Milesova neteř už tu byla. Byla bledá, víc než na pohřbu, a tvářila se pochmurně. Sjela ho nepřátelským pohledem. Hned se cítil mnohem lépe. Neměl tušení, proč je tady, a nechtěl být do ničeho zatažen. Ani ona očividně nechtěla, aby tu byl.

„Požádal jsem vás oba, abyste se sem dostavili, na základě podmínek Milesovy poslední vůle. Možná byste se oba měli radši posadit, protože ty podmínky jsou... poněkud nekonvenční.“ Odmlčel se a obočí mu poskočilo, jak se snažil potlačit veselí.

„Přesto jsou ale legální a Milesovi trvalo úctyhodně

dlouho, než se mu podařilo zajistit, aby byly podmínky závěti vynutitelné a vykonatelné.“ Vytáhl z kufříku složku a nasadil si bifokální brýle.

Ronovi trvalo dlouho, než jim vysvětlil podstatu věci, všechny podrobnosti, a zatímco procházel právní záležitosti, Cam zabíjel čas pozorováním Laurie.

Světlé vlasy do hněda měla vzadu stažené do upjatého culíku, který by nikomu na kráse moc nepřidal, ale jí zvýrazňoval bledý úzký obličej a vysoké lícní kosti. Měla hezkou postavu, to se jí muselo nechat, ale příliš se o to, co jí pánbůh nadělil, nestarala.

Nedokázal říct, zda to bylo její pózou, nebo otřesným stříhem levného kostýmku, téhož, který měla na sobě na pohřbu, že vypadala jako námořnický modrý pytel brambor. Staromódní sako mělo vycpávky a příliš krátké rukávy, takže jí z nich vyčnívala tenká zápěstí jako strašákovi do zelí.

Pak mu došlo, že si všimla, jak na ni zírá, a kaboní se na něj.

To je teda fakt dobré.

„A teď k podrobnostem...“

Oba otočili tváře k Ronovi. Ten se zhluboka nadechl, posadil se víc zpříma, jako kdyby se chystal na rozhodující bitvu, a zdvihl závěť trochu výš jako ochranný štít.

Cam ucítil v břiše varovnou křeč.

„Své neteři odkazují Ferrari GT250...“ Co přišlo pak, už neslyšel. „Tady je pro vás dopis.“ Ron přistrčil Laurie objemnou bílou obálku a ona ji převzala třesoucí se rukou.

Cam rozhořčeně zasyčel. K čertu, do hajzlu, krucinál. Ne. Tohle nemůže být pravda. Přejel mu mráz po zádech, ledová tsunami hrůzy.

Zachytil pohled vyděšených modrých očí, když na něj Laurie pohlédla.

Ron na ně shlížel přes obroučky brýlí, výrazem tváře je jasně káral.

Cam odpověděl rozzuřeným pohledem, mozek mu šrotoval na plné obrátky a probíral možné následky, zuby měl zaťaté, jak se snažil bojovat s nevírou. Do hajzlu. K čertu. Takhle to ujednáno nebylo. Vždyť se už s Milesem ksakru dohodl na ceně.

„Mohu pokračovat?“

Cam upjatě přikývl, ruce zaryté do područek křesla. Od prvního dne, kdy v tom autě jel s Milesem na Festival rychlosti do Goodwoodu, snil o tom, že je to vozidlo jeho.

„Pod podmínkou, že ho dopraví přes Evropu do Maranella během následujících tří týdnů. Pouze po úspěšném vykonání této cesty po předepsané trase bude auto její a tehdy, jedině tehdy, ho může prodat.“

Cam se rozzuřil.

„Cože?“ zavrtěla Laurie hlavou. „Tomu nerozumím.“

Samozřejmě tomu sakra nemůže rozumět. Protože to do hajzlu nedává smysl.

Ron se mírně usmál. „Váš strýc vám odkázal jeden ze svých veteránů.“

Cam si nahlas odfrkl. Jeden z... třešničku na dortu.

„Avšak než bude váš, musíte ho dopravit do Itálie.“ Podíval se na hodinky, jako by chtěl zdůraznit, že je tu časová lhůta. „Ale... budete muset vyjet do deseti dnů.“

„Ale já... já nemůžu.“ Laurie vypadala vyděšeně.

Cam zakoulel očima a v duchu Milesovi nadával. Co si to k čertu ten starý packal myslel? Tahle holka k tomu nemá kuráž a jistojistě si to auto nezaslouží. Ne-

jde o to, že o něj nemá zájem, prostě si ho nezaslouží. Ne tak moc jako on.

Všimla si, že se na ni Cam dívá, a vrhla na něj neohrožený pohled, pak zvedla bradu a zadívala se jinam. „A co když to nechci udělat? Co bych dělala s takovým autem?“

Cam ji sjel pohledem. Je blbá? Tohle je klasické ferrari, poslední design samotného Enza. Možná, pokud ne určitě, nejlepší ferrari, které kdy továrna vyrobila. Lidi by pro něj zabíjeli.

„Jakmile auto dojede do cíle, bude vaše a budete ho moci prodat.“

Laurie se zakabonila.

„Ale já na tu cestu jet nechci. Jsem zodpovědná. Mám práci. Povinnosti. Nemůžu se jen tak sebrat a odjet.“

„Pak je to docela jednoduché, má drahá. O to auto přijdete a dostane ho někdo jiný.“

„Co, on?“ ukázala prstem na Cama.

Cam si náhle oddechl, uvolnil se. Napětí v jeho ramenou povolilo. To je zjevně důvod, proč je tu i on. Jednoduchá transakce, dokonce nebude muset za to auto platit.

Ron vyčkával, natahoval okamžik jako ředitel cirku, který se chystá ohlásit vrcholné číslo, a na rtech mu pohrával úsměv.

„Ne.“

Cam se okamžitě napřímil.

„Vaše matka.“

Laurie ztvrdly rysy. „Jen přes mou mrtvolu,“ zaklela. „Pokud je to takhle, tak v tom případě klidně pojedu až do nejzazší pr... až do Timbuktu.“ Na chvíli přimhouřila oči.

„Tak daleko zas jezdit nemusíte.“ Ronovi zablýskalo v očích, jako by byl rád, že tak najednou nahněvaně vybuchla. „Cesta je daná, jsou určeny body i lidi, které Miles chtěl, abyste navštívila. Všechno to naplánoval, i s ubytováním. Jakmile se dohodnete na dni odjezdu, všechno nejnutnější zařídím.“

„Jak budete vědět, že jsem splnila, co chtěl?“ zvedla vzpurně bradu a Cam si dovolil letmý úsměv, který ale brzy uhasl. Laurie musí uspět a dojet na konec cesty, aby si od ní mohl to auto koupit. To je peklo. Miles mu to zrovna neusnadnil.

„Musíte poslat pohlednici z každého místa, které Miles určil.“ Ron ukázal na mapu Evropy na stěně za sebou, cesta z Calais do Itálie na ní byla vyznačena modrou fixou. „Celkem patnáct. Jednu z každého města, které jsem označil špendlíkem s červenou hlavičkou.“ Vesele se usmál jako přerostlý domácí skřítek a Camovi se chtělo brečet. O domácích skřítcích se píše v knihách, které čtete svým nevinným synovcům, naslouchajícím s dychtivýma očima.

Cam zuřil. Vrhł pohrdavý pohled na mapu a na vyznačenou cestu, která se klikatila Francií a švýcarskými horami do Itálie. „Tak proč jsem tu sakra já?“

Ron se na něj ušklíbl: „Miles si myslel, že Laurie by mohla potřebovat spoluřidiče.“

Že by mohla potřebovat spoluřidiče? Zatraceně! Co to má jako znamenat? Má doprovázet Milesovu neteř z čisté dobroty srdce. V autě, které mu přece Miles slíbil, zatraceně! I když, když se nad tím teď zamyslel, co přesně mu Miles vlastně slíbil? Snažil se vzpomenout, jaká přesně použil slova. Garantovaná cena, jakmile bude auto jednou na prodej. Mazaný mizera.

Ron mu přistrčil další bílou obálku.

„Dostanete za to samozřejmě náhradu.“

„Já nechci jeho peníze,“ zavrčel Cam. Nechtěl žádné podělané peníze. K čemu by mu byly? Jak by mu mohly pomoci? Do hajzlu. Málem si složil hlavu do dlaní. Jak mu to Miles mohl udělat? Sevřel se mu žaludek, když si představil, jak telefonuje Nickovi a jak bude probíhat jejich hovor.

„Ahoj, kámo. Víš, jde o to ferrari, co jsem slíbil, že bude hvězdou tvého festivalu veteránů. Tak to jsem lhal, nakonec moje není. A všechny ty peníze od sponzorů, které jsme si zajistili, aby se festival mohl konat, se rozplynou jako kouř ve vzduchu, zůstanou ti jen obrovské dluhy, protože jsi za půjčku ručil svým domem. Dobrá pověst nás obou je v háji.“ Nick bude šílet. Cam zavřel oči. Matka ho zabije.

Co si to Miles proboha vymyslel?

Bílá obálka jako by se mu vysmívala. Cítil to jako urážku. Miles zatraceně dobře věděl, že Cam dodrží slib a dohlédne na jeho neteř, i když ho ten záludný starý moula svým způsobem napálil, když ho schválně nechal, aby si myslel, že Laurie je malý chlapec.

Pravda byla, že by pro Milese udělal cokoli. Přes velký věkový rozdíl se mezi nimi zrodilo přátelství hned v ten den, kdy se potkali nad kapotou velmi roztočilého malého modelu Aston Martinu. Tehdy jejich souboj vyhrál Cam, přebil Milese o několik tisíc a získal to auto pro jednoho svého klienta. Miles okamžitě pozval toho klienta i Cama na oběd a podařilo se mu témuž klientovi prodat Jaguara typu E za dvojnásobnou cenu.

Ron přimhouřil oči a Cam v nich na okamžik za-

hlédl železnou rozhodnost, díky které byl právník hoděn zastupovat Milese. Sebral obálku a s pohledem upřeným na Rona si ji vložil do kapsy. Právník se jen spokojeně usmál.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Laurie se tak třásla ruce, že se jí málem nepodařilo zastrčit klíč do dírky. Oči měla plné slz... už zase. Tentokrát to způsobila mosazná schránka na dopisy.

Kolik pohlednic, které za ta léta našla prohozené škvírou ve dveřích, začínalo imperativem: Neteři, tohle místo musíš vidět? Miles posílání pohlednic přímo zbožňoval.

I když jejího otce vždy ranily, ona se nad každou z nich usmívala. Ani v posledních letech, kdy to s Milesem šlo zjevně z kopce, v posílání pohlednic nepolevoval. Chodily nepravidelně, ale žádné místo pro něj nebylo tak malé nebo bezvýznamné, aby se v něm nezařadil a nějakou nekoupil. Měla pohlednice z Empire State Building v New Yorku, z Bellagia v Las Vegas, z Great Orme v Llandudnu a Artušova sedla v Edinburghu. Když si vzpomněla na Milesův povědomý, netrpělivý, téměř nečitelný rukopis, kterým jí psal ve svém panovačném stylu, píchlo ji u srdce. Už nedostane žádné pohlednice. Už nikdy.

Už nebude nic. Dokonce ani nemůže nic namítat proti podmínkám jeho poslední vůle. Miles ji znal příliš dobře. Věděl, že mu neodepře poslední přání. Zamračila se a zařala zuby. Povinnosti. To jí šlo vždycky dobře, plnit povinnosti. Vždycky se držela v blízkosti svého

otce, i když ji Miles opakovaně zval na návštěvu. Táta s oblibou obviňoval Milese, že rozvrátil jeho manželství, nechtěl si přiznat, že to, že ho Celeste jednou opustí, bylo patrně nevyhnutelné. Nikdy se z toho pořádně nedostal. Pro něj byla Celeste velká vášeň, láska na první pohled. Alespoň z jeho strany. Byl o deset let starší, a tak se snažil brát jejich vztah rozumně, pokoušel se udržet si od ní odstup, čímž ale jen způsobil, že zhýčkaná, divoká osmnáctiletá Celeste byla rozhodnutá čím dál víc, že se za něj provdá.

Sakra. Ten lístek. Nechala ho ležet v igelitové tašce v chodbě spolu s obálkou, kterou jí předal Ron. Novinky jí připadaly ještě příliš čerstvé na to, aby je s někým sdílela. S někým? Myslela samozřejmě s Robertem. Copak je tu ještě někdo jiný? A co na to Robert řekne?

Jeho auto už stálo na příjezdové cestě. Schoulila ramena a vešla.

Robert už byl opravdu doma a trásl se nedočkavostí.

„Tak co? Odkázal ti něco?“

Laurie přikývla. Vždyť to je pravda.

„A co?“

Skousla ret. „Je to dost komplikované.“

Robert se zamračil: „Jak to?“

Shodila kabát a dala si načas, než ho pověsila „Počkej, udělám čaj.“

„Takže jsi nedostala nic?“ zeptal se rozmrzele Robert.

Podívala se mu do tváře: „Jak jsem řekla, je to složité. Pojď do kuchyně, sedni si a já ti to povím.“

Držela šálek kouřícího čaje, jako by to byl nějaký talisman. Rozhodla se, že bude nejlepší mu to říct všechno najednou a že uvidí, kam jejich hovor povede.

„Strýček Miles mi odkázal jedno ze svých aut.“

„Ach,“ vypadlo z Roberta sklíčeně. „A to je všechno?“ Pak na ni podrážděně zaútočil: „Ale to je směšné! Vždyť ani neumíš řídit.“

Přejela si prsty po obočí a třela si spánkovou kost.

„Já vím,“ vydechla a pomyslela na svůj prozatímní řidičský průkaz, který ležel odhozený v zásuvce. Obnovila si ho už před šesti lety, ale ještě ho musela změnit na vyšší kategorii. Objednat se na náležitou řidičskou zkoušku bylo pořád... nedokázala to. Zvládne to... jednoho dne, až vyblednou vzpomínky na otce, který dostal na příjezdové cestě ke zkušebnímu středisku autoškoly silný srdeční záchvat.

„Tak proč ti odkázal to zatracené auto?“

Chvíli na něj zmateně zírala, ale on vlastně neměl s Milesem nic do činění a v jeho domě byl jen v den pohřbu.

Ráda by se usmála, ale bála se, že by si to Robert špatně vyložil. Celá poslední vůle byla pro Milese typická, a aby byla Laurie zcela upřímná, ve skrytu duše, někde hluboko uvnitř ji myšlenka, jak řídí rychlý sportovní automobil, tak nepřehlédnutelný jako ferrari, napříč Evropou, bavila a lákala. To bylo něco, co by většina lidí od nudné staré Laurie Browneové nečekala.

Robertovi poklesla ramena. „To je otrava. Myslel jsem, že bys mohla dostat něco pořádného... když jsi byla jeho pokrevní příbuzná...“ Tvář se mu zkrivila znechucením.

„Tak kdo dostal ten dům?“ chtěl vědět s náznakem útočnosti v hlase. „Ten musí mít obrovskou hodnotu... podle dnešní tržní ceny minimálně čtyři miliony. Zejména s tak velkým pozemkem.“

S velkým pozemkem? Laurie se na něj překvapeně zahleděla.

„Čtyřicet akrů! Dokážeš si to představit? I kdybys půlku půdy prodala, stejně by ti jí ještě zůstalo habaděj. A je to všechno prvotřídní pozemek pro developery.“ Hořce se zasmál. „Nic mi neříkej, ty jeho bývalky ho vysály. Vsadím se, že byl v dluzích až po uši. Navrch huj, uvnitř fuj. Bylo mi to podezřelé. Měl jsem vědět, že to bylo moc krásné na to, aby to byla pravda, když jsi dostala ten dopis. Dobře, že neplánujeme žádnou velkou svatbu.“

Laurie sevřela svůj šálek čaje a bála se, že kdyby ho stiskla ještě pevněji, rozdrtila by ho. Cítila se křehká jako porcelán v jejích prstech. V jejím nitru sváděly boj zármutek s hněvem, hlavně ale byla strašně unavená. Není divu, že měl takové pochopení, když mu nakonec vysvětlila, že by si pro svou svatbu přála víc než jen rychlý obřad na matrice v době pauzy na oběd.

„Ron se o Milesově domu vůbec nezmínil. Nemám nejmenší tušení, co se s ním stane. On se mnou mluvil jen o tom, co Miles odkázal mně.“

„Odkázal. Tak se tomu teďka říká? To je těžko odkaz, když ti zanechal jen staré auto. Promiň, Laurie, miláčku. Odkázal ti omlácenou starou kraksnu. To teda k tobě nebyl zrovna štědrý, ani to auto teď nevyužíval, že ne? Nepředpokládám, že ti k němu nechal nějaké peníze, abys měla na daně a pojištění. Co je to vůbec za auto? Vždyť ani neřídiš. Myslím, že ho prodáme a aspoň z něj budeme mít nějaké peníze.“

Laurie zavrtěla hlavou, na rtech jí pohrával úsměv, když pomyslela na to „staré auto“. „Vlastně je to jeden z jeho veteránů.“ Miles to auto miloval. „Pomáhala jsem mu ho vysledovat.“ Přestože byl Miles blázen do

různých serepetiček, nedokázal je moc dobře používat, a tak mu v tom pomáhala ona, to jí se podařilo vypátrat rodinu Benelliových, kteří byli posledními známými vlastníky tohoto konkrétního modelu.

Robert vypadal zklamaný čím dál víc. „To si děláš srandu. V tom případě je to zátěž, nedá se používat a budou na něj obrovské náklady. Nebudeš si ho moct nechat.“

Laurie netypicky dostala kuráž a naježila se: „Proč ne?“

„Nebud' pitomá. Na co bys ho měla?“

Položil ruku na její, jako by chtěl zjemnit svá slova, ale ona vnímala to gesto jako panovačné a že jí příkazuje, co má dělat. „Byla by to jen černá díra na peníze. Jeho provoz by stál majlant. Bůhví kolik by stálo pojištění, a dokážeš si představit ty účty za opravy? Nemůžeme si dovolit ho provozovat. Mimoto by se za něj dalo něco utržit, kdybychom ho prodali.“

Bylo až legrační, jak rychle přešel od ty k my.

„Věc se má tak...“ Slyšela svůj hlas, byl chladný a zlomený, „že podmínkou poslední vůle je, že ho nesmím prodat...“

„Cože?“ Robert práskl svým šálkem, až čaj vyšplíchl na stůl. „No tak to teda doufám, že ti odkázal ještě něco, aby sis ho mohla držet. To je svinská věc. To je drzost.“ Jeho hlas dozněl a už na ni jen vztekle koukal.

Ona se zas dívala na něj, bradu zvednutou, oči přimhouřené. Dosud ovládaný vztek vybuchl a ji samotnou šokoval. Nervy přece ztrácejí jen ti ostatní lidé. To jiní lidé se nechávají ovládnout emocemi, aniž myslí na následky a zodpovědnost za to, co z toho vzejde.

Zhluboka se nadechla a uklidnila se. „Když mě necháš domluvit,“ řekla pomalu a cítila, že se znovu dokáže ovládnout, „tak ti to vysvětlím.“

Robert si složil ruce na prsou, opřel se na židli a pozvedl jedno obočí. Laurie se nenechala zastrašit úmyslně poručnickým postojem, který na ni zkoušel, a chvíli počkala. Dívala se na něj tak dlouho, dokud ruce zas nespustil.

„Promiň,“ omluvil se rozladěně.

„Můžu to auto prodat...“

„Já jsem si myslel, že jsi právě řekla, že ho nemůžeš prodat.“

Jeho obličej jí připomínal nešťastné batole, které truceje a kroutí spodní ret do podkovy.

„Tak už se konečně rozhodni.“

„Můžu ho prodat...“ Odmlčela se. Tehdy v Ronově kanceláři ji zajímalo, jak se k téhle situaci Robert postaví, ale teď, pro ni zcela netypicky, už jí to bylo jedno. „Poté, co v něm nejdřív dojedu do Itálie.“

„Cože?“

„Miles si přál, aby si to auto ještě naposledy zajelo do svého rodiště.“

„Pak byl ten přerostlý kluk totálně praštěný.“

„Ne!“ Laurie si povzdechla. Jak byste popsali, jaký byl její strýc, někomu tak neskutečně konvenčnímu, jako je Robert? Jak Miles seděl ve svém koženém křesle s opěrkami pro hlavu a nabízel jí doutníky a portské, učil ji, jak ochutnávat víno, vyměňovat pojistky a leštit chrom. „Byl jen trochu sentimentální, co se týče aut... a tohle bylo jeho nejmilejší.“

Robert zavrtěl hlavou a naklonil se nad stůl: „A jak se to podle něj má udělat? Museli bychom si vzít na

pár dní volno z práce. Padla by na to celá naše dovolená.“

Ty mi to vůbec neulehčuješ, pomyslela si Laurie a přejížděla prstem po kresbě dřeva na stole před sebou.

„Nečekáš ode mě, že všeho nechám a pojedu s tebou, že ne? Víš, jak to teď u nás v práci vypadá.“

„Ne, to samozřejmě ne,“ potvrdila Laurie a hryzala si ret, věděla, jak to má teď Robert v práci těžké. Ubohý Robert nesnášel svou šéfovou. Ta se dostala k povýšení přes postel, služebně ho přeskočila a teď sbírala zásluhy za práci, kterou dělal on.

Naklonila se k němu a dotkla se jeho ruky. Ještě mu musela sdělit to nejhorší.

Robert znechuceně zavrtěl hlavou. „Co si ten tvůj strýc myslí? Ty přece nedokážeš řídit sama ani do Dunstablu, natož přes celou Evropu.“

Laurie cítila, jak jí rozhořčením rudnou tváře, a měla co dělat, aby nevybuchla.

„A vůbec. Je to směšná myšlenka. Tahle stará auta mají obrovskou spotřebu benzínu. Bude to stát celý majlant. Za benzin zaplatíme víc, než dostaneme za auto, až ho prodáme. A myslí na praktické záležitosti. Budeme muset zaplatit ubytování, jídlo, trajekt. A co když se to auto porouchá?“

Jako by na to nemyslela od chvíle, kdy s ní pan Leveredge probíral přesné podmínky jejího dědictví. Děsilo ji to. Praktické záležitosti...

Robert zavrtěl hlavou. „Ne, to nepřichází v úvahu. Za to to nestojí. Chci říct, za kolik maximálně by bylo možné to auto prodat? Za pár táců.“

Laurie pokrčila rameny. „Nemám potuchy, ale o to tu nejde.“

„Dobrá, tak mi tedy vysvětlí, o co tady jde?“

Byla si jistá, že nechtěl, aby to vyznělo takhle pohrdavě, když to vyslovil tichým, povýšeným hlasem.

„Strýček Miles mě požádal, abych to udělala. Byl ke mně moc hodný, když jsem byla mladší.“

„Strýček byl k tobě hodný? To zní podezřele.“

„Roberte!“ napomenula ho a ucukla rukou. „Než se mí rodiče rozešli, měli jsme doma peklo. Byl zázrak, že zůstal vůbec nějaký talíř celý. Unikala jsem tomu o prázdninách, které jsem trávila v Milesově domě.“

Robert pokrčil rameny. Myslel si, že Laurie měla hrozné dětství, jenže ho porovnával se svým, on pocházel z vážené, normální rodiny, rodiče oslavili stříbrnou svatbu, vychovali průměrný počet dětí, tedy dvě, a měli psa a kočku. To znělo jako dokonalá rodina. A pokud by někdo chtěl pana a paní Evansovy obvinít, že jsou někdy trošku přízemní, pak by k nim byl jen nemilosrdný. Na tom, že chcete pro své děti vytvořit stabilní domov, není nic špatného.

„Chce, abych vzala jeho nejmilejší auto na jeho úplně poslední cestu Evropou do jeho původního domova v Itálii. Prohlásil, že chce, abych to udělala já, protože nikomu jinému nevěří.“

„Nikomus jinému že nevěřil?“ zachechtal se nahlas Robert. „To je kravina. Vtip od sentimentálního mizery.“

„To není...“ začala Laurie horlivě.

„I když máme v bance pár tisíc, bylo by hezké... Bude to vyžadovat nějakou útratu, musíme to propočítat.“ Přimhouřil oči, jak přemýšlel, „Kdybychom jeli pokaždé celý den, přespávali v levných motelech, tak bychom na tom nakonec možná mohli vydělat.“

Zase říkal „my“.

„Jsou dané podmínky,“ přerušila ho. „Nestojí tam, že musím jen... dopravit auto do Itálie...“ Zaškubalo jí v obličejí a z toho snad Robert konečně pochopil, že záležitost není takhle přímočará.

„Musíš jet ještě někam jinam?“ Najednou byl vážný. „Připadá mi to jako podvod. Měl jsem vědět, že to bylo až příliš pěkné, než aby to byla pravda.“

„Nic takového, jen prostě musím... jet po dané trase a ujet ji za...“

„Co to znamená ,jet po dané trase‘?“ zamračil se Robert.

„Musím po cestě navštívit určená místa a...“ teď, když si získala jeho pozornost, ztišila hlas, „musím cestu ujet v limitu tří týdnů.“

„Ale to je nemožné!“ Začal přecházet po kuchyni, tři kroky tam a pak zase zpátky. „Já v žádném případě nedostanu další dovolenou.“ Otočil se a udělal další tři kroky. „I kdybych vysvětlil Gavinovi... A ty jsi říkala, že v knihovně chtějí propouštět pro nadbytečnost. To se můžeš se svou prací rovnou rozloučit, pokud se rozhodneš toulat se po Evropě.“

Jako by přesně na tohle nemyslela od chvíle, kdy jí Ron přečetl všechny podmínky poslední vůle.

Laurie se už začala strachovat o linoleum, jak se Robert otáčel na podpatku a rázoval sem a tam přes celou místnost... a to mu ještě neřekla o Cameronu Matthewsovi.

Robert se otočil čelem k ní: „Budeš muset tu závěť napadnout. Tak to uděláš. To nemohl myslet vážně. Je naprosto scestné od nás čekat, že provedeme nějaké auto napříč Evropou. To je směšné. A upřímně i trochu podivné. Ovládá nás z hrobu. Vůbec se mi to nelíbí.“